

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opggericht 1 januari 1881

VERDEDIGER

SINDS JAAR en dag poogt de pleitbezorger van de Nederlandse Werkgroep van Praktizerende Genezers, de Larense advocaat mr. G. E. Kruseman, het voor te stellen alsof de „natuurgenezers” kijken naar de hele mens, terwijl de „schoolgeneeskunde” in haar verblinde eenzijdigheid zich volgens hem alleen maar zou bezig houden met de ziekteverwekker bij infectieziekten en bij interne stoornissen met het betreffende orgaan.

In het februari-nummer van vorig jaar hebben wij deze argumenten van de heer Kruseman, naar aanleiding van een door hem geschreven artikel in het tijdschrift Lichaam en Geest, nog eens weerlegd. In een artikel in Elseviers Weekblad van 12 augustus 1967 heeft mr. Kruseman onder de titel „Monopolie en geneeskunst” verzekerd, dat de natuurlijke geneeskunst niet berust op concrete gegevens, doch op een oorspronkelijk en intuïtief „weten”.

Elders in dit nummer kan men lezen, wat de heer Kruseman heeft aangevoerd bij de verdediging van de „herbarist” W.M.Z. voor de rechtbank te Middelburg. De genezers, zo stelde hij, vullen een leegte op, omdat de moderne geneeskunde zich steeds meer ontwikkelt in een zakelijke onpersoonlijke richting”.

Onpersoonlijk — zijn dat soms de massa-behandelingen van Croiset niet?

Zakelijk — zijn dat de aanbevelingen voor de kruidenhandel van de NWP niet?

En hoe staat het toch met dat „oorspronkelijk en intuïtief weten”? De heer Bogaerds uit Numansdorp geeft de leerlingen van de basis cursus van de NWP goede raad wanneer het oorspronkelijk en intuïtief weten hen in de steek laat bij prostaatbloedingen van een oude heer.

Doorgaan met Purgor, zegt de heer Bogaerds dan.

Moeten wij er nog een zinnetje aan toevoegen, dat de heer Kruseman, lid van de Staatscommissie

HAAGS GEZONDHEIDSHUIS KOCHT EEN HEEL DORP

KWAM IN het vorige nummer van ons Maandblad al even een zgn. Kurort ter sprake (in onze bijdrage over de activiteiten van de pseudo-arts Beatrix Grimm) deze keer iets uitvoeriger het een en ander over de activiteiten van een instelling in Den Haag, namelijk het „Gezondheidshuis”.

In een kapitaal pand in de Bankastraat zetelt de Stichting Voorlichting Natuurlijke Leefwijze directrice mevrouw Hetty den Dulk, een vrouw van 47 jaar, boordevol vage ideeën en theorieën, bijeengelezen uit allerlei, vooral in het Duits verschenen werken en werkjes over natuurgeneeskunde en andere para-medische wetenswaardigheden.

Zelf noemt ze zich voedingstherapeute (ze is vegetarisch ingesteld) maar ze meent ook diagnose te kunnen stellen aan het gelaat van de circa 1000 patiënten die het Gezondheidshuis maandelijks bezoeken. De laatste tijd houdt zij zich tevens bezig met de „Iriscopie”, het diagnose stellen, zuiver en alleen door het kijken in de iris van het menselijk oog.

Om deze kennis te verzamelen heeft ze jaren lang studie gemaakt van wat de oude Grieken, Chinezen en Japanners over deze problematiek schreven. De termen „Ying-yang”, „macrobiotiek” en „meridiaanpunctuur” komen daarbij ter sprake. Door het chaotische karakter van haar beoogd wordt het niet duidelijk, of deze

voor Onbevoegde Geneeskunde (de commissie-Peters) schreef in het artikel in Elsevier's Weekblad? Dit zinnetje dan: „Verder zijn de methodes die deze onbevoegden toepassen en de medicijnen, die zij voorschrijven — kruiden, meestal in homeopatische verdunning — op zichzelf onschadelijk”.

Doorgaan met Purgor, adviseerde de heer Bogaerds dan ook.

werkwijzen in het Gezondheidshuis worden toegepast, of dat ze alleen dienen ter illustratie van het feit, dat de oude cultuurvolkeren bepaalde vormen van geneeskunde kenden.

Vruchtenvoedsel

„KIJK”, ZEGT ze, „als diëtiste neem ik proeven op mezelf. Van vegetarisme (het niet eten van vlees) ben ik verder gegaan tot veganisme (geen van dieren afkomstige producten b.v. melk gebruiken) en zelfs tot vruchtisme (voedsel, alleen gebaseerd op vruchten).”

Als voornaamste werkzaamheid van de stichting beschouwt mevrouw Den Dulk, naast het geven van voorlichting, het helpen van mensen die geestelijke of lichamelijke moeilijkheden hebben. Daarvoor zijn er aan de stichting een aantal lieden verbonden — helaas is zij uiterst vaag met het noemen van namen — die de patiënten proberen te „genezen”.

ZIE VOLGENDE BLZ.

Vice-voorzitter

E. Mijnarends gehuldigd

DE VICE-VOORZITTER van de Vereniging tegen de Kwakzalverij, de heer E. Mijnarends, tandarts te Amsterdam, vierde op 29 juni j.l. zijn veertigjarig jubileum. Tijdens de receptie was de Vereniging vertegenwoordigd door de voorzitter, de heer A. P. N. de Groot, de secretaresse, mevr. J. W. J. Vermeulen en het bestuurslid de heer J. M. de Haas. Aan de jubilaris is namens de vereniging een geschenk aangeboden. Daarbij is hem, bij monde van de voorzitter, dank gebracht voor het vele werk in het belang van de Vereniging gedaan, gedurende een reeks van jaren.

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

Dit geldt dan zowel voor een echtpaar dat huwelijksmoeilijkheden heeft als voor iemand die werkelijk ziek is.

„Ziekten komen voort uit een gebrek aan liefde. Als een mens ziek wordt door het roken (volgens haar is roken zeer ongezond en ons werd hoewel niet verboden toch wel de afleiding van een sigaret tijdens het gesprek ontzegd) dan komt dat doordat hij zijn eigen genot nastreeft ten koste van een ander. Zijn ziekte is dus een gevolg van zijn gebrek aan liefde voor zijn medemens”, licht ze als voorbeeld toe.

De kneusjes komen

PATIËNTEN, OF ze nu uit zichzelf komen, of worden gestuurd door een arts, die sympathiek staat tegenover de natuurgeneeswijze, kunnen al naar gelang het ziektebeeld worden behandeld door een zenuwarts, een in de geriatrie gespecialiseerde medicus, een arts, die zich in Duitsland heeft bekwaamd in de natuurgeneeskunde, een kruidenkundige, of een psychotherapeut. Ook worden o.a. ademhalingsoefeningen, yoga, massage, meditatie en voedingsleer toegepast om de „ziekten” te bestrijden.

„We krijgen hier de kneusjes uit de maatschappij, die zich als laatste redding tot ons wenden”. En ze vertelt over wonderbaarlijke genezingen, zoals een jongeman die dankzij het veganisme genezen zou zijn van longkanker of mensen die door ademhalingstherapieën zijn genezen van idiotie. „Tenslotte worden deze ziekten veroorzaakt door degeneratie van de cellen (hersencellen), hetgeen weer wordt veroorzaakt door o.a. zuurstofarmoede door verkeerde ademhaling en verkeerd voedsel”.

Dorp tot de Bron

DE PATIËNTEN betalen naar draagkracht. Ook worden inkomsten verkregen uit de exploitatie van het enige vegetarische restaurant in Nederland, gevestigd op de 1e etage en plaats biedend aan plm. 80 personen.

Dat het de Stichting voor de wind gaat is te concluderen uit het feit dat haar directrice begin juni voor de lieve som van f 250.000 erin slaagde het dorpje Kuinderdorp in de Noordoostpolder te kopen. Dit dorp, bestaande uit 23 barakken, een kerkje en een kantine werd gesticht in de jaren veertig. Het werd bewoond door de eerste pioniers in de nieuwe N.O.-polder en vervolgens ingericht als vakantie- en honeymoon centrum. Het zal worden herdoopt tot Dorp tot de Bron.

Die naam is gekozen om tot uitdruk-

Dr. Lelie: onderzoek van oogiris is volmaakte dwaasheid

WEER HEEFT de justitie in Zeeland het mes gezet in de praktijken van „natuurgenezers”. Ditmaal was het de zich herbarist (kruidenkundige) noemende W. M. Z. uit Voorschoten, die zich recentelijk moest verantwoorden voor de Middelburgse rechtbank.

Z. (33 jaar) stond in hoger beroep terecht omdat hij het niet eens was met de boete van f 500 — waarvan f 300 voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar — die de Middelburgse kantonrechter hem had opgelegd voor het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst (zie ons maandblad van november 1967). De officier van justitie had bevestiging gevraagd van het vonnis van de kantonrechter. De boete werd nu tweemaal f 150.

Dr. S. Lelie was ook nu weer, zoals in alle zaken, die de afgelopen tijd in steeds frequenter aantal in Zeeland werden aangespannen, de getuigedeskundige.

Deze geneeskundig inspecteur voor de volksgezondheid in Zeeland typeerde zeer duidelijk de activiteiten van herbarist Z. als „volmaakte dwaasheid”. Dat ging dan voornamelijk over het onderzoek van de oogiris, waarmee Z. gelooft zieke organen bij de mens te kunnen ontdekken.

Kruidenmengsels

Z. HOUDT om de veertien dagen — en hij gaat ermee door — in Goes spreekuur voor een door hem en zijn vader opgebouwde Zeeuwse cliëntèle. Hij kijkt dan in de ogen van zijn klanten. Uit tekentjes in de iris concludeert hij welke organen ziek zijn. Daarna overlegt Z. met zijn vader welke kruidenmengsels de zieken nodig hebben. Z. voegde er tijdens de terechtzitting aan toe dat hij zijn patiënten afstoot als hij niet weet wat voor ziekte ze onder de leden hebben of als ze té ernstig ziek zijn.

De inspecteur van de volksgezondheid vroeg zich af of een óndeskundige wel het recht heeft om over interne, chirurgische, gevaarlijke en ongevaarlijke ziekten te oordelen. „Een

king te brengen, dat de mensen die er binnenkort voor kortere of langere tijd zullen verblijven tot de bron van het leven kunnen komen. Een dorp, waar de mensen natuurlijk en gezond (= door de zon bestraald) zullen kunnen zijn tijdens verpleegperiodes of conferenties en bijeenkomsten.

De stichting en haar directrice zullen er wél bij varen.

van de patiënten bleek te lijden aan een ernstige chronische ziekte”. „Ik ben geschrokken toen ik merkte dat de patiënten zich onttrokken aan de controle van de arts”, zo verklaarde dr Lelie.

Deze deskundige zei voorts bezwaar te hebben tegen het geven van kruiden — die geen enkel nuttig effect sorteren — en zei over het iris-onderzoek nog: „een oogarts heeft een extra studie van vijf jaar nodig”.

Dr Lelie had het overigens ook niet op andere methoden voorzien. „Technisch mogen ze anders zijn, de risico's blijven dezelfde”.

De verdachte — tot slot — zei nogmaals dat hij onderscheid maakte voor ernstige kwalen. Wat de rechtbank president nog de opmerking ontlokte: „Ja, maar dat of-of is al gevaarlijk”.

Boekenwijsheid

IN DE eerder gehouden kantongerechtszaak tegen kruidendokter Z. bleek, dat Z. al vier jaar in het vak zit. Hij leerde de details van zijn vader en haalde verder veel wijsheid uit boeken. Op deze zitting waren hem maar drie — geselecteerde — gevallen ten laste gelegd.

Dr S. Lelie, de man, die in Zeeland de strijd steeds weer met de pseudogenezers aanbindt verklaarde, dat de man alleen mensen behandelde, die onder behandeling van een echte dokter waren geweest, maar die daar zogenaamd geen baat bij hadden gevonden. In één geval had Z. de geneesmiddelen, die een huisarts had voorgeschreven, ontraden. In een ander geval was hij nog verder gegaan. Toen had hij een patiënte die aan een chronische infectie leed bepaalde kruiden gegeven, terwijl de patiënte alleen maar de door een specialist voorgeschreven medicamenten mocht innemen en daar niet mee mocht stoppen.

De getuigedeskundige vond het riskant middelen te gebruiken, waarbij geen enkele medische controle aanwezig was geweest. Uit een onderzoek, dat naar de kruidenmelange was ingesteld, bleek op het rijksinstituut voor geneesmiddelenonderzoek, dat één van de aangetroffen delen bij veelvuldiger gebruik een gevaarlijke uitwerking kan hebben. In déze dosering was het niét schadelijk geweest, maar dr Lelie legde er de nadruk op dat het gecombineerd innemen van de geneesmiddelen van arts en pseudo-arts een ongewenst effect kan hebben.

Van de Moosdijk eens de Raspoetin van Brabant?

DE RASPOETIN VAN BRABANT — misschien krijg ik die bijnaam nog wel eens, zegt Natuurgenezer W. J. A. van de Moosdijk, met wie D. F. van de Pol een gesprek had, dat in Vrij Nederland werd gepubliceerd. Een artikel dat bijna een hele bladzijde besloeg! Van de Moosdijk heeft de gelegenheid aangegrepen om eens fiks van de toren te blazen.

Over Croiset: Ik geloof wel, dat-ie wat kán hoor, maar ik ben veel sterker dan Croiset. In wezen. Veel sterker.

Wat ik doe, dat is het grootste wonder dat er ooit geweest is. De mensen geloven niet in wonderen, maar ik doe ze elke dag.

Over zijn kruidenmengsels: Puur natuur, die kruiden en het is net als met een schot hagel: er is in zo'n mengsel altijd wel één raak en de rest doet geen kwaad.

Je kunt wel zeggen: Ik ben de grootste van Europa op mijn gebied. Ja, hoe zal dat nou komen? Ik denk, omdat ik het vak het diepste ken, de beste mengsels heb en de meeste talenten. Want ik heb talenten.....

Prijzige kruidenkuur

OVER DEZE Van de Moosdijk, die in een landhuis te Casteren bij Eindhoven woont, hebben wij in het januari-nummer van dit jaar en het vorige jaar reeds uitvoerig geschreven, naar aanleiding van reportages in de regionale pers. (Maandblad tegen de Kwakzalverij van oktober 1967). In het januari-nummer van vorig jaar maakten wij melding van een proces-verbaal dat door de Eindhovense politie tegen hem was opgemaakt. Wij vermeldden het onder het hoofdje „Dure kwakzalver”. Duur is de heer Van de Moosdijk nog altijd, want in Vrij Nederland lezen wij, dat een vrouw vertelt, dat zij ongeveer 1100 gulden betaalde voor kruidenthee gedurende achttien maanden. Een andere Belgische vrouw had een pak kruidenthee voor anderhalf jaar gekregen, waarvoor ze bijna 500 gulden had moeten neertellen.

Een taxichauffeur, die aan bronchitis en asthma leed, viel ook in de categorie dure kuren. Voor hem trof de

Magie bleek truc

De Malagasische autoriteiten hebben een heksendokter gearresteerd die beschuldigd wordt van fraude door middel van een „magische ceremonie”. De man werd gevangen genomen, nadat de politie had gezien, dat hij het lichaam van een verdrinken meisje „te voorschijn had getoverd”, nadat de ouders een beloning in het vooruitzicht hadden gesteld voor de gene, die er in zou slagen het lichaam te vinden. Volgens een bericht uit Tananarivo bleek bij het onderzoek, dat het lijkt dat van een kleinzoon van de heksendokter was. De kleinzoon was enige weken eerder overleden.

Natuurgenezer (Vrij Nederland schrijft het woord ironisch met een hoofdletter) een afbetalingsregeling. Hij werd ingeschakeld bij het vervoer van patiënten uit de omgeving van Antwerpen. Hij maakt nu al maanden lang vrijwel dagelijks een rit met de vier à vijf klanten, die toevallig die dag aan de beurt zijn om kosteloos te worden gehaald en gebracht naar de „controle-stal” te Casteren.

Wachtkamer met t-v

VAN DE MOOSDIJK heeft ten behoeve van zijn klanten een eigen transportonderneming, bestaande uit drie volkwagenbusjes en drie grote personenauto's. Hij rijdt rond in een Buick Riviera met een waarde van f 37.000 en een jaarlijkse verzekeringspremie van 2800 gulden. Zijn landhuis met volière en met een zwembad in wording taxeert hij voorzichtig op 150.000 gulden. Achter het huis bevindt zich, behalve de tuin, een weiland („Corral”) met een paard erin, maar wat zijn stal had kunnen zijn is na een krachtige ingreep gewijzigd in het centrum van het bedrijf: een spreekkamer met zakken vol kruiden en een zaal van een wachtkamer met vaste vloerbedekking, salontafels, luxe stoelen, een (bediend) koffie-buffet en een televisietoestel — een entourage zoals geen enkele erkende beoefenaar van de medicijnen zich ooit zou veroorloven.

Maar W. J. A. van de Moosdijk is dan ook geen arts en noemt zich, beducht voor de gevolgen, evenmin zo — hij is natuurgenezer, en als er dan toch medisch gecatalogiseerd moet worden laat hij zich bij voorkeur kruidenspecialist heten. Wat dit te betekenen heeft, licht hij toe in de pamfletten en advertenties in de Belgische pers (niet in de Nederlandse — een kwestie van reclame-ethiek) waarmee hij het aantal van zijn afnemers nog gestaag opvoert.

Dat aantal schat de mededeelzame heer Van de Moosdijk nu op 14.000. De klanten wonen vooral in België.

Warmwaterbaden

AAN DE hand van mijn omzet denk ik, verklaart onze natuurgenezer dan verder aan de verslaggever van Vrij Nederland, dat ik nu wel aan de top sta. Ik kan niet verder. Ik kan het alleen niet verder. Daarom wil ik binnen een paar jaar hier een echte kliniek stichten, met echte, gediplomeerde artsen en verpleegsters. En dan alles op basis van kruiden natuurlijk, en ook met warmwaterbaden erbij — dat is namelijk ook erg goed hoor. Zeer heilzaam voor de mensen.

Zo'n kliniek — het geeft je een zekere basis hè. Met doktoren erbij, dat is ten slotte de erkenning van je bedrijf, vindt Van de Moosdijk. Dan kun je het ook veel beter voortzetten. Mijn zoon van 11, die kan dan mijn opvolger worden. Als-ie tenminste wil. Ik heb allang gezien dat die óók helderziend is. Erfenis van mij. Een zeer bijzonder kind, net als ik vroeger.

Als moraal knoopt de schrijver van het gesprek met Van de Moosdijk aan zijn interview nog het volgende vast:

Het weer terug naar de Natuurgenezer — een mogelijkheid, een noodzaak, een redmiddel misschien: het is niet alleen voor deze twee, maar voor duizenden geen tijdelijke illusie meer, maar een blijvende, en daarmee een deel van hun realiteit. Het is, in meer dan één opzicht, een teruggang en zolang daaraan behoefte bestaat, gaat het Wilhelmus Josephus Anthonius van de Moosdijk goed. Zéér goed.

Tegen misvattingen van dit kaliber lijkt geen enkel kruid gewassen — en dáár moet hij het nu juist van hebben.

Onzerzijds nog een enkele opmerking: zou dit succes van de „natuurgenezer” de Ned. Werkgroep van Praktizerende Genezers wellicht hebben verleid tot zijn handeltje in z.g. Naturaliakruiden? Zó worden in het bijzonder de passages omtrent het verhogen van de omzet door het voorschrijven van Naturaliakruiden in het Bulletin waaruit wij in april j.l. een uittreksel publiceerden héél duidelijk... Ook merkwaardig is het plan van Van de Moosdijk tot het stichten van een kliniek. Wij verwijzen de lezer nog naar een artikel van een medewerker in dit nummer over de aankoop van een héél dorp in de Noordoostpolder als een soort „gezondheidscentrum” van mevrouw Hetty den Dulk.

Weer: de gevaarlijke naalden van Sake Hazewindus

EEN INTERESSANTE discussie over het gebruik van naalden heeft zich ontsponnen in de rechtbankzitting in Middelburg waar de 58-jarige Bredase heilpraktizer-genezer Sake Hazewindus in hoger beroep terecht heeft gestaan. Zoals al gemeld in ons maandblad was hij door de kantonrechter veroordeeld tot tien weken hechtenis. De rechtbank gaf hem tien boetes van vijftig gulden (zie ook het februari-nummer van dit jaar, blz. 8).

De discussie tussen dr S. Lelie, inspecteur voor de volksgezondheid en mr G. E. Kruseman, de juridisch adviseur van de Werkgroep voor Praktiserende genezers, ging als volgt:

Dr Lelie: „Een diagnose stellen met een pendel is absoluut waardeeloos. Er zijn grote risico's bij het werken met naalden”.

Mr Kruseman: „Weet u wel dat in China het werken met die naalden al een geschiedenis heeft van

drieduizend jaar en dat deze methode daar officieel is toegestaan?’

Dr Lelie: „Des te tragischer voor de Chinezen”.

Mr Kruseman: „Weet u dat de naalden steeds meer in Westeuropese landen worden gebruikt?’

Dr Lelie: „Helaas worden er zelfs onder artsen praktijken toegepast die niet oirbaar zijn”.

Dr Lelie voegde daar later nog aan toe dat het niet altijd gaat om oppervlakkige prikjes, maar ook wel over prikjes die tot één, zelfs tot twee centimeter diep in het lichaam doordringen. Deze deskundige heeft ook een geval aangehaald van een Bredanaar die van de naalden een longperforatie

zou hebben overgehouden. De patiënt kwam in het ziekenhuis terecht. Als de perforatie dubbelzijdig was geweest, dan was dit de dood van de patiënt geweest.

Sake Hazewindus heeft zijn praktijken van Brabant uitgebreid tot Zeeland. In Goes is een hotel zijn domicilie. Zijn pendel bestond uit een cilindertje dat aan een koperen kettinkje hing en dat liet hij langs het lichaam slingeren tot het stilhield: daar was de zieke plek. Zijn patiënten waren meestal „uitgedokterde” mensen.

Mr Kruseman had als verweer dat dr Lelie de zaak van de longperforatie van horen zeggen van collega's had en dat dr Lelie de betrokken patiënt niet zelf had onderzocht. . .

ONDERZOEK NAAR OOGIRIS

VERVOLG VAN BLZ. 32

ALS RAADSMAN trad op de bekende mr G. E. Kruseman. Deze zei dat zijn cliënt niet had kunnen weten dat het hier om ernstige aandoeningen ging, maar dat was voor zijn opponent, de getuige-deskundige dr Lelie aanleiding op te merken dat juist daarom het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst zulke kwalijke gevolgen kan hebben.

De officier van justitie mr N. van Raalte, die zich veel met deze zaken heeft beziggehouden, had geen goed woord over voor de praktijken van kruidendokter Z. Dit temeer, omdat hem was gebleken, dat Z. zelfs de voorschriften van de Nederlandse werkgroep voor Praktiserende Genezers aan zijn laars lapt. Mr Van Raalte was teleurgesteld, dat de praktijken van de Belgische handelsreiziger Carolus Vleugels, die wederom terecht heeft gestaan omdat hij in Sluis praktijken uitoefent, waren afgedaan met maar zeven geldboetes van f 50. Tegen Z. werd daarom meer geëist dan voor de kantonrechter: twee geldboetes van f 500 en waarvan twee keer f 250 voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar. Er was nog een derde

geval voor de kantonrechter, maar dit werd buiten beschouwing gelaten, omdat op de zitting bleek, dat niet Z. maar de vader van Z. de man zou hebben behandeld.

Mr Kruseman hield een uitvoerig pleidooi. Hij vond dat onder de huidige omstandigheden niet meer kan worden gesproken van een strafwaardigheid. „Het Nederlandse volk vindt het onjuist, dat iemand die anderen wil helpen, daarvoor beloond wordt met een geldboete of een hechtenisstraf, zo stelde hij. Hij wees er ook op, dat zijn inziens de genezers „een leegte opvullen omdat de moderne geneeskunde zich steeds meer ontwikkelt in een zakelijke onpersoonlijke richting”.

Kruidendokter Z. kreeg ook hier het laatste woord: „Ik weet dat het verboden is, maar ik ga er mee door. Want met wat ik doe, doe ik de mensen geen kwaad.”

Ons commentaar op de woorden van mr Kruseman, die geregeld als raadsman voor leden van de Werkgroep van Praktiserende Genezers optreedt, vindt men op de voorpagina van dit nummer.

Handel in kunstgebitten

IN HET julinummer van de Consumentengids, het orgaan van de Ned. Consumenten Bond, worden enige behartigenswaardige opmerkingen gemaakt over de „handel in kunstgebitten”. Reclame maken is aan arts en tandarts verboden. Toch wordt er door tandheelkundige instituten veel reclamedrukwerk verspreid. Bovendien werken, aldus het artikel in de Consumentengids, deze instituten vaak met niet bevoegden. De patiënt dient de illusie te hebben dat deze instituten zullen adviseren wat goed voor hem is. Bij sanering van een gebit hebben deze instituten gewoonlijk weinig belang, want het gaat meestal om de verkoop van kunstgebitten.

De Consumentenbond spreekt er zijn verwondering over uit, dat er aan het in deze vorm onbevoegd uitoefenen van de tandheelkunde zo weinig in de weg wordt gelegd. De Bond hoopt, dat het Staatstoezicht op de Volksgezondheid en de politie hier op korte termijn wat tegen gaan doen.

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, **Arts** te Hilversum, **Voorzitter**; E. Mijnaerends, **Tandarts** te Amsterdam; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, **Secretaresse**; L. Brest te Amsterdam, **Penningmeester**; Mr. J. E. Goudsmit, **Kantonrechter** te Haarlem; J. J. Aukema, **Dierenarts** te Steenwijk; Mr. J. D. van den Berg, **Rechter** te Arnhem; J. E. Bouter, **Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid** te Zwolle; P. L. Stal, **Arts** te 's-Gravenhage; J. van Baak, **Dermatoloog** te Utrecht; J. M. de Haas, **Tandarts** te Heemstede; mej. drs. P. H. van Marle, **Apotheker** te 's-Gravenhage; J. W. Gosker, **Inspecteur van Politie** te Arnhem; J. Noord te Amsterdam.

Lidmaatschap van de Vereniging Incl. Maandblad min. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekersassistenten en kraamverzorgsters f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Penningmeester: L. Brest, Argonautenstraat 19a, A'dam-Z. Postgiro van de Ver. 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

DRUKKERIJ SYSTEMA N.V.
Amsterdam

BLZ. 34

Abonnement per Jaar franco per post bij vooruitbet. f 7,50, voor studenten, verpleegsters, arts-, tandarts- en apothekersassistenten en kraamverzorgsters f 2,50

Correspondentie Oranjelaan 6, Hilversum.